

Forfatter: Heiberg, Johanne Luise

Titel: BREV TIL: Heiberg, Johan Ludvig FRA: Heiberg, Johanne Luise (1855-06-29)

Citation: Heiberg, Johanne Luise: "BREV TIL: Heiberg, Johan Ludvig FRA: Heiberg, Johanne Luise (1855-06-29)", i *Fra det Heibergske Hjem*, J. H. Schultz Forlag, s. 349. Onlineudgave fra Danmarks Breve: <https://tekster.kb.dk/text/letters-002922578-000-shoot-L0029225780000077.pdf> (tilgået 29. april 2024)

Anvendt udgave: Fra det Heibergske Hjem

Ophavsret: Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs Public Domain-erklæringen](#)

Fredag, d. 29. Juni 1855. Marienbad.

Min egen kjære Ludvig!

Da jeg stod i Dag for at tage Tøiet paa for at kjøre ud med Suhr til den berammede Kjøretur, overraskedes jeg ved atter i Dag at modtage Dit rare kjære Brev for ligesom at gjøre min Glæde fuldstændig. Med et glad Sind og let om Hjertet satte jeg mig i det deilige Veir i den smukke Vogn lige overfor vor elskværdige Vært, der altid, naar han giver, har en Glæde, som om han modtog. Det var jo deiligt, at mit Brev fornøiede Dig og Din Moder. En lignende Glæde havde jeg af Dit elskværdige Brev, hvori Du med saa søde Ord trøster mig over Tabet af at spille i Dine Stykker. Naar dette kun er Din Mening, er alle Andres mig ligegyldig, og spiller end en Anden nu i Dine Værker, for mig har Du dog skrevet disse Ord, i Tanken om at jeg skulde udtale dem, og denne Glæde og Overbevisning kan ingen tage fra mig, og kommer Du nu selv efter saa mange Aars Forløb og siger mig dette saa kjærligt, da er det vist og sandt, at det gjør mig lykkelig.

Af Tyroleren købte jeg kun til Dig eet, som mig synes, s. 350 smukt Lommetørklæde, i Haab om at det skal blive et Yndlings-Lommetørklæde, og to Par Handsker. Det kan Du berette din naive Moder.

21*

Ifald den unge Wiehe ikke aflægger Dig et Besøg, er det plumpt og uopdragent af den Herre, thi det burde han under alle Omstændigheder gjøre.

Det var jo kjedeligt, at Bræstrups Politi-Stok skulde slaae Huller i Din barnlige Glæde. Elverhøi spørger ret i denne Sommer, thi jeg har i Dag hørt en lignende Historie som den Elverhøi gaaer ud paa. Den Kammerherreinde Cederfeld, som er her med Datter — en lille smægtende Dame med blide Træk og sød Tale — skal være, fortalte Bang, en streng gammel Dame. Ja Gud fri os for de blide Damer, de have som oftest ikke alene Galde i Nyren men ogsaa i Hjertet.

Hendes eneste Søn, som skal være en fortræffelig Mand, Stamherren til flere Godser, er i flere Aar brændende forelsket i en Bondepige og har absolut villet gifte sig med hende. 1) Pigen skal være smuk og i alle Henseender rar og god, men Moderen har i den Grad gjort sig ud tilbeens herover, at han for saavidt har givet efter, at han ikke vil gifte sig med Bondepigen, men heller ikke med nogen Anden; dette sidste bringer nu den blide Moder til Fortvivelse, thi hvis han ikke gifter sig og faaer Børn, tilfalder Godset en Side-Linie, og den stolte Moder har da intet. Hun har nu trukket Alverdens unge Piger til Huset i Haab om, at Sønnen skulde forliebe sig og blive sin Annette utro, men Alt forgjæves. Jeg skal ikke gifte mig med hende imod Din Villie, siger han bestandig, men heller aldrig med nogen Anden. Efter Moderens Død har han fast besluttet at gifte sig med sin Annette, men hun lever vel længere end begge de Andre, thi Stolthed fortærer ikke nær saa stærkt som ulykkelig Kjærlighed. Du siger vidst: Sikken et Fæ af en Søn at føie denne Moder, og jeg er nær ved at sige det samme, hvis jeg ikke havde Medlidenhed med ham. Med Dronningens Veninde, Frøken Andreasen, s. 351 som boer hos samme Dame, havde jeg forleden en morsom Dispyt. Hun er Liberal i en uanstændig Grad. Var henrykt over Fædrelandet, over Ploug, som hun omtalte som en Sandheds-Ridder — nu var min Taalmodighed forbi, og jeg lagde ikke Fingrene imellem. Uden Ubeskedenhed tør jeg nok sige, at hun blev temmelig til Aal og vidste tilsidst ikke at redde sig. Samtalen faldt meget morsomt, saa jeg hele Dagen lo deraf, hver Gang den faldt mig ind. Frøkenen studsede noget over min Dristighed i at modsige hende, og de to andre Damer saae aldeles forfærdede ud. Det er dog en Tid, sagde hun blandt andet, der danner Mænd. Ja saadanne Mænd som Hr. Ploug, ifald man er fornøiet med dem, svarte jeg. Han siger aldrig en Usandhed, sagde hun. Jo, svarte jeg, det beviser hans Blad, hvori han den ene Gang efter den anden, maa berigtige i Dag, at det han berettede i Gaar, var Løgn. Jeg finder det dog høist upassende, at Caroline Amalies Veninde taler i en saadan Tone à la Mantzius. Hun har Præget af den Slags Damer, som jeg kalder de aandrige Pjatter, og det er for mig den værste Slags i Pjatte-Regimentet. De godmodige Pjatter, og de dumme Pjatter, kan jeg meget bedre lide; de mere en dog, disse ærgrer en, fordi man ikke kan nægte dem en vis Tanke- og Tale-Færdighed, og de have en Mine ved Enden af Samtalen, som om de vilde sige: Nu har Du faaet dig en aandrig Samtale, og man har Lyst til at svare som Matrosen, der gik til Herrens Bord. Da Præsten havde rakt ham Kalken og vilde tage det tilbage, greb Matrosen efter Bægeret og vilde drikke endnu en Gang. Min Søn, sagde Præsten, Du har faaet, men Matrosen lagde Haanden paa Brystet og sagde: Den Onde knuse mig, naar jeg har.

Til Trods for min Anstrængelse fik jeg ikke mit Brev færdig i Gaar og maa fuldføre det i Dag. Tak fordi Du stod op Kl. 7 for at skrive mig til. Jeg har gjort Gjengæld i Dag, og stod op lidt efter 4, hvad synes Dig! men ellers havde det været mig umuligt at faae Tid i Formiddag for lutter Drikkens. 352 og Baden, og i Formiddag maa Brevet bort. I Gaar var jeg et Øieblik i Kirke for at bede en god Bøn for Dig og Din Virksomhed. Din Ære ligger mig paa Hjertet meer end min egen. Dog, Gud skee Lov, ogsaa i dette Punkt kan vore Interesser ikke skilles ad. Jeg længes meget efter at læse Berlings Tidende. Du gjør Ret i at svare et Par Ord paa det evige Vrøvl om Jmf. Lehmann. Dit Svar vilde jeg især gjerne læse. 1)

Det var jo et morsomt Sammenstød med Carstensen. Det var smukt af Dig, først at erindre vor Bryllups-Dag, og dernæst at drikke det Fæ til i Champagne. Han er vist af de Mennesker, der synder meer af Dumhed end

Heiberg, Johanne Luise, *Fra det Heibergske Hjem,*

af Ondskab. Det er jo et mærkeligt Avertissement fra ham, som Du sendte hertil, og det seer jo farligt ud for Tivoli. Dog Penge afgjør vel Striden heri som i saa meget andet.

Vor ny Tjener, der seer ud som en gammel Ugle, er jeg spændt paa at see. Du gjorde Ret i ikke at tage Springfyren. Hvis det ikke alt er skeet, skal Du ikke bekymre Dig om Maalet af Spisestuevinduerne, thi de omtalte Gardiner bliver mig for dyre.

Kjøreturen i Gaar var deilig. Suhr var glad, og selv Bang var ret elskværdig. Veiret var henrivende smukt. Man burde altid være flere Bekjendte ved et Bad, thi det kjeder dog i Længden at trisse saaledes alene om. Til Middag skal vi spise hos Suhr og atter kjøre ud efter Bordet. Suhr vil ogsaa kjøre en Tuur med os til Carlsbad, en Tuur som tager en heel Dag med saa man maae ligge over i Carlsbad. Men jeg troer, jeg vil faae ham derfra. Bang kan jeg mærke har ikke Lyst til denne Tuur. Suhr har seet Carlsbad, som skal være henrivende smukt, det er altsaa kun for min Skyld, saa jeg vil see at faa ham derfra. Paa Onsdag reiser vi efter Bestemmelsen herfra. Man har dog godt af at komme saaledes ud og tumle sig i fri Luft. Det skulde Du betænke og samtykke i at møde os i Dresden. En lille Afvexling i Dit eensformiges. 353Liv vil gjøre Dig godt, og det sachsiske Schweitz vil blive eengang saa smukt for mig, naar Du er med, thi ved enhver Glæde, enhver Naturskjønhed jeg nyder, blander der sig altid et Savn over ikke at kunne dele Nydelsen med Dig.

Og nu Farvel for denne Gang, min rare elskværdige Ven ! Riv Dig løs og kom til Din inderlig hengivne Veninde

Johanne Luise Heiberg.